

**Lizzettes
liv**

Lizzettes liv

Lizzettes liv

Kolofon:

Manuskript: Lizzette Vestergaard

Redigering: Kim Jørstad, arkitekt kommunikation

Tilrettelæggelse: Eva Åkerman og Asbjørn Agerschou

Grafisk tilrettelægning: KreativGrafisk ApS

Tryk: Oberthur Technologies

Udgivet med støtte fra Socialpædagogernes Landsforbund og

Landsforeningen af Opholdssteder, botilbud og Skolebehandlingstilbud (LOS).

Vigtig læsning

Når man går i gang med en bog eller en artikel, kan man ind i mellem mærke, at den her tekst kommer til at gøre en forskel – den kommer til at sidde på nethinden i lang tid. Sådan har man det, når man læser Lizzette Vestergaards fortælling om sin barndom som anbragt barn.

Det er en fortælling om svigt fra voksne, der enten ikke magtede at give den lille Lizzette den omsorg, hun havde brug for. Eller direkte misbrugte hende og den tillid hun viste. Det er en fortælling om et barn, som må opleve at blive flyttet fra den ene familie til den næste. Uden at blive spurgt eller hørt. Og uden at opleve at hendes trivsel lå nogen særligt på sinde.

Kort sagt er det en trist historie, Lizzette Vestergaard fortæller. Men en vigtig historie! For i en tid, hvor vi har travlt med at diskutere økonomi og nulvækst og effektive sagsgange i kommunerne, har vi brug for at høre den her slags historier. Vi har brug for at blive mindet om, at det altså er mennesker, det handler om – drenge og piger, som bliver anbragt uden for hjemmet. Vi har brug for at høre, hvordan de oplever det. Det er sjældent, vi får så modigt og åbent et kig ind i en verden, som Lizzette Vestergaard giver os mulighed for.

På den måde fortæller hun ikke bare sin egen historie, hun lægger også stemme til mange andre anbragte børns liv.

Derfor er historien vigtig læsning, som mange kan lære noget af. Både politikere, de kommunale sagsbehandlere, familieplejere, lærere, pædagoger og andre faggrupper, der møder børn i deres arbejde.

God læsning!

Geert Jørgensen,
direktør for LOS – Landsforeningen af Opholdssteder, botilbud og Skolebehandlingstilbud

Benny Andersen,
næstformand for Socialpædagogerne

Den lille bange pige

Den lille pige levede sammen med sine søskende i en lille lejlighed i den store by. Hendes forældre gik på arbejde hele dagen fra kl. 10 til ud på natten. De kom næsten aldrig hjem, før det var blevet lyst. De gik nemlig på værtshus, før de skulle sove. Så blev den lille pige passet af sine ældre søskende.

Hun blev bange for sine forældre, fordi de slog hende, og fordi de ikke gav hende omsorg og tryghed. Hun blev mere og mere indelukket og udviklede sig ikke, som hun skulle. Hendes tilstand blev forværret for hver dag, der gik. Hendes mor var godt klar over, at den var gal, men hun kunne ikke gøre noget ved det. Så ville hele familien blive slået ihjel af pigens far.

Den lille pige blev fjernet fra hjemmet, da hun var halvandet år gammel. Hun blev sendt med en taxa sammen med sin lillesøster og storesøster og indlagt på et hospital i seks uger. Derefter kom hun på et spædbørnehjem og senere på et børnehjem for lidt større børn.

Da hun var fem år, flyttede hun til en plejefamilie, og som årene gik, kom hun til en anden plejefamilie og så en tredje. Nogle steder havde hun det godt, et sted havde hun det skidt. Alle steder kæmpede hun med de problemer, som den svære start på livet havde skabt for hende.

Da hun fyldte 18 år, skulle hun pludselig stå på egne ben. Det har hun gjort siden, selv om det absolut ikke altid har været nemt.

Min historie

Den lille pige er mig, og i denne lille bog vil jeg fortælle om mit liv. Om hvad det, jeg blev udsat for, har gjort ved mig og stadig gør ved mig.

Jeg vil gerne give andre indsigt i, hvordan det er at være plejebarn, og at der er gode og dårlige plejeforældre. Jeg gør det ikke mindst, fordi det er vigtigt, at mennesker reagerer, når de ser små adfærdsmændringer hos børn eller hører et barns nødråb. De nødråb, jeg kom med, var der ingen, der reagerede på.

Ved at fortælle om det håber jeg, at andre vil få en bedre forståelse for de tanker og følelser, et barn kan have, når det har været udsat for omsorgssvigt. Trods alt har jeg kæmpet mig til et godt liv i dag. Det har været en rigtig, rigtig hård vej, og den kamp skal jeg kæmpe resten af mit liv.

Jeg fortæller også min historie, fordi jeg synes, jeg har noget vigtigt at sige til andre plejebørn. De skal vide, at de ikke er alene, og de skal forstå, at det er vigtigt at kæmpe imod, hvis de kommer til en plejefamilie, der ikke forstår deres opgave. De skal tro på, at der også er noget godt til dem her i verden.

Lizzette Vestergaard

Da jeg kom til verden

1974: Født ind i voldsomme problemer

I november 1974 blev jeg født som min mors tredje barn. Hun levede i druk. Min far var voldelig. Han tæskede dem, der var omkring ham, hvis de ikke gjorde, som han sagde.

Jeg blev fjernet hjemmefra, da jeg var halvandet år. Det er derfor meget lidt, jeg kan huske fra mit hjem og fra tiden sammen med mine forældre – kun korte glimt. Siden har jeg snakket med andre i min familie, og det er især min ældste halvsøster, en af min fars døtre fra hans første ægteskab, der har fortalt om den tid. Hun kom meget hos os for at hjælpe.

Vi flyttede fra distrikt til distrikt i København. Det gjorde mine forældre for at undgå, at de sociale myndigheder skulle tvangsfjerne deres børn. Vi gik for lud og koldt vand. Ofte kørte mor ud til sin søster, når far havde gennemtæsket hende. Hun turde ikke melde ham, for så ville han slå os alle ihjel. Det havde han sagt, og der var ingen grund til ikke at tro på det. Han blev dømt et par gange for vold. Flere gange brækkede han næse eller arme på folk i byens værtshusmiljø.

Et ulykkeligt ægteskab

Min mor og far mødte hinanden i et gøglercirkus i København, hvor han arbejdede. Det var omkring 1970, og mor havde en søn på ca. et år. Kort tid efter flyttede mine forældre sammen. Da havde far søgt skilsmisse fra en kvinde, som han havde tre børn med.

Min storesøster blev født i 1972, og i 1973 blev mine forældre gift. Jeg blev som nævnt født i 1974, og i årene efter fik de to børn mere. Min mor og far blev skilt i 1978.

Allerede da min storesøster blev født, var alkohol en vigtig del af mine forældres dagligdag. Mor drak også, mens hun var gravid. Jeg tror, det handlede om dårlig psyke og mangel på selvværd.

Deres omgangskreds var ikke det bedste selskab, og de var meget tit, næsten hver dag, på værtshus. Min storebror og storesøster og måske også nogle af fars andre børn var med, hvis ikke de var i dagpleje eller skole. Tit var de også alene hjemme i lejligheden. De større søskende passede så de små. En af dem var min ældste halvsøster. Hun var 10-11 år dengang.

Hun kom hos os og hjalp med det huslige. Hun gav os rene bleer på, vaskede op, lagde tøj sammen, gav os rent tøj på, alt sådan noget som en mor og far skal gøre, når de har børn. Hun tog os også med på legeplads og den slags.

Far og mor var på værtshus, når far havde fri, og de kunne finde penge – løn eller børnepenge, det var de ligeglade med, bare det var penge. Når de var fulde, forlangte de urimeligheder af min storebror og søster. De kunne være utilregnelige; pludselig blev de rasende. Min far kunne finde på at fare løs på os børn eller mor. Han kunne slå hende både gul og blå.

Vores halvsøster tog os tit med ud til min mors søster og hendes mand, så vi kunne få lidt mad og et bad og slippe for at blive slået.

En knækket mor

Min fars psykiske og fysiske vold var årsag til, at mor ikke kunne omgås ret mange andre mennesker på normal vis. Hun kunne heller ikke holde sig selv ren eller sørge for, at hendes børn kom i bad og fik rent tøj på.

Hun kunne ikke begå sig på arbejdsmarkedet. Derfor fik hun penge fra kommunen, og de fik jo også børnepenge, men når både mor og far drak, var der ikke mange penge tilbage til dagligvarer. Vi fik dog mad, men ofte med hjælp fra familien.

Ingen i hele familien ønskede at have noget med min far at gøre. Han var meget uegnet som far. Hans barndom påvirkede ham også i voksenlivet. Han ville gerne have, at alle skulle have medlidenhed med ham, og han tænkte kun på sig selv.

I et års tid flyttede far til Sverige i trods. Jeg har fået fortalt, at grunden til det var, at kommunen var efter ham og mor. De ville tvangsfjerne os børn. Far blev gal og bankede mor. Hun søgte tilflugt hos sin søster. Min far fik tilhold, og han måtte ikke komme hos os, men der gik ikke lang tid, før mor ville have ham tilbage. Hun var nemlig gravid igen.

“Der gik ikke lang tid, før mor ville have ham tilbage. Hun var nemlig gravid igen.”

Min storebror og storesøster var godt klar over, hvad der foregik, men de kunne ikke gøre andet end at prøve at klare sig så godt som muligt i skolen og passe de daglige ting derhjemme. De vidste ikke noget om, hvordan man kunne få hjælp.

2

3

Der er ikke mange, som vil snakke om, hvad der skete dengang. Jeg tror, det er, fordi det gør for ondt, eller fordi de har dårlig samvittighed over, at de ikke turde gøre noget for os. Men hvor skulle de gå hen og fortælle om det, og hvordan skulle de få os væk derfra? Og hvordan ville vores mor og far reagere, når de fandt ud af, hvem der havde røbet det?

De mennesker, der kendte os, og som vidste, hvad der skete, siger bare, at de ikke kan huske det, men jeg tror, det er, fordi de vil glemme, hvor ondt det gjorde også på dem. Det var ikke et lykkeligt liv, vores forældre havde, og til sin død var mor bange for far.

Et forsømt barn

Omsorgssvigt gjorde, at jeg blev indadvendt, og at jeg ikke udviklede mig som andre børn. Jeg kunne kravle rundt med en beskidt ble i flere timer, uden at der blev gjort noget ved det. Da jeg blev lidt ældre, kunne jeg finde på at smide den. Så lå der brugte bleer rundt omkring i lejligheden.

Vores hverdag var på mange måder præget af uforudsigelighed. Først og fremmest var det svært at vide, hvordan vores forældre havde det, når de kom hjem. Min halvsøster har fortalt, at vi gjorde meget for at aflæse deres adfærd og hurtigt finde ud af, hvordan deres humør var. Kunne vi falde dem om halsen, eller skulle vi helst bare være stille?

Det kaldes kamæleonagtig adfærd, når man på den måde tager farve efter sine omgivelser. I mit voksenliv har jeg haft svært ved at mærke andres grænser og min egne. Jeg tror, det har været grunden til mange af de problemer, jeg har haft med mennesker, der har været tæt på mig – især gode veninder og kærestes. Jeg har også haft svært ved at se forskel på, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert.

Når vores mor og far kom hjem, var alle bange, mest for far. Han var en stor mand og havde hænder på størrelse med 'stegepander'. Han slog os der, hvor tøjet kunne dække de blå mærker, men en lussing kunne man også godt få. Et tegn på, at han var vred, var, når han tog sine briller af. Så blev vi bange. Så vidste vi slet ikke, hvor vi havde ham.

1975: Anbragt

Hjemmefra

Da jeg var cirka halvandet år gammel, blev min storesøster, min lillesøster på lidt mere end et halvt år og jeg sendt med en taxa til kommunen. Mor sagde stop. Nu kunne hun ikke mere.

Jeg har i dag et billede af, at jeg står på skødet af en og ser på et andet menneske ud af bagruden. Jeg kan bare ikke huske, hvem jeg står på skødet af, og hvem jeg ser på. Min mor har fortalt, at det var hende, jeg så på, og at det var min storesøster, jeg stod på.

Vi kom på sygehuset alle tre, fordi der var mistanke om, at vi havde været udsat for vold. De undersøgte os. Jeg havde et brækket ben, og de kunne se, at min overarmsknogle havde været brækket. Vi var indlagt i seks uger.

Derefter kom vi to små på et børnehjem for små børn. Min storesøster kom på et pigehjem. Efter et lille års tid kom vi til Skodsborg. Her fik vi omsorg og en hverdag, så godt det nu var muligt.

Vores ældste halvsøster fra fars tidligere ægteskab, mor og mormor kom for at besøge os. Jeg husker kun korte glimt fra deres besøg. Andet har jeg siden fået fortalt, og jeg har set fotos. Min far måtte ikke besøge os. Det vidste jeg ikke dengang, men de mente simpelthen, at det ville skabe forvirring hos os.

Jeg husker kun få episoder fra mit ophold på Skodsborg, men der var rart at være. Jeg husker, at en dame lænede sig hen over mig og vaskede mig blidt i et rødt badekar, som stod på et højt bord. Hun havde meget stort mørkt hår, og hun smilede til mig. Der var andre børn, som løb rundt og legede. Der var i det hele taget en dejlig stemning. Det var den samme dame, som lagde os i seng i al den tid, jeg var der. Det er alt, hvad jeg husker fra den tid, min lillesøster og jeg var på Skodsborg.

En del år senere, da jeg ca. var 12 - 13 år, fik jeg lov til at besøge stedet igen. Da jeg kom ind, kunne jeg udpege, hvor min seng havde stået. Inde ved siden af stod der en dame og snakkede. Jeg kunne ikke se hende, kun høre hende, og jeg sagde, at det var den dame, som passede mig dengang. Og det var rigtigt. Så stort et indtryk havde hun altså gjort på mig.

Volden ødelagde familien

Min familie blev ødelagt på grund af én person – far. Al den fysiske og psykiske vold ødelagde mor og var skyld i, at hun gjorde ting, som hun ikke ville. Fik han det ikke, som han ville, truede han hende på livet.

De ting, han gjorde, var årsag til mange problemer. Sammen med al den druk, som vores forældre var ude i, betød det, at resten af familien ikke kunne acceptere ham og ikke vil se ham som en del af familien.

Min mor og mine søstre er nok dem, som har lidt mest under vores fars magtsyge adfærd. Jeg er også blevet misbrugt af ham, ligesom de er, men de har boet under samme tag som ham i længere tid end jeg. Deres liv i dag er meget præget af det. De har for eksempel svært ved at stole på andre og at binde sig. De føler, at andre er mere værd end dem selv, og at alle andre er imod dem. De har ikke de samme følelser over for kæresten eller den samme oplevelse af seksuelle behov som andre. De bliver hurtigere sure og kede af det og kan ikke forklare hvorfor. Når min storesøster drikker, kan hun slet ikke styre sine følelser.

Alle de ting vil følge dem hele livet. Når man som barn er blevet svigtet og ikke har fået kærlighed, ødelægger det ens voksenliv. Man føler ikke, at man er et helt menneske. Der mangler noget, og man kan ikke forklare, hvad det er, man mangler.

“Når man som barn er blevet svigtet og ikke har fået kærlighed, ødelægger det ens voksenliv.”

1979-1983: Min første plejefamilie

Han kom i en mini Mascot

Da jeg var fem år gammel, kom der en dag en mand til Skodsborg for at hente mig. Han kom i en mini Mascot, som gik i stykker, så vi måtte køres videre af Falck.

Fra det øjeblik tænkte jeg på ham som min rigtige far. Han og hans kone havde en knægt på 17 og en pige, der var et år yngre end mig. Jeg tænkte heller ikke på, at de ikke var mine søskende. Straks da vi kom hjem, tog pigen imod mig, som om jeg var hendes egen søster.

Der gik ikke lang tid, før jeg havde glemt, hvor jeg kom fra. En rigtig god plejefamilie sørger nemlig for, at barnet føler sig hjemme.

I den plejefamilie var de kærlige, og de var gode til at gøre os til en hel familie. Det eneste tilfælde, jeg husker, hvor de gjorde forskel, var til en enkelt jul. Jeg fik en grøn skoletaske, da jeg snart skulle starte i skolen. Deres egen datter fik en lyserød, og jeg mente selvfølgelig, at jeg også skulle have haft en taske i pige-farve.

Jeg husker de fire år, jeg boede der, som nogle dejlige år. Vi lærte at sætte pris på det, vi havde. Vi havde seks - syv venner, som boede omkring os. Dem legede vi med næsten hver dag. Vi var mest udenfor – ikke fordi vi skulle, men fordi det var dejligt. Vi legede med brænde, halmballer, blade, et lille badebassin og blomster og et legehuse, som vores storebror lavede til os. Vi byggede huler af hynder og puder. Vi legede med dukker, Lego og spil, vi tegnede meget, lavede puslespil og den slags. Jeg var en stille og rolig pige især det første år, jeg var hos dem. Som tiden gik, udviklede jeg mig mere og mere til en rigtig drengepige.

Der blev også spillet på mange forskellige instrumenter – harmonika, trompet og blokfløjte osv.

Jeg husker også tydeligt alle de gange, hvor jeg blev skældt ud, fordi jeg ikke gjorde, hvad der blev sagt. Hvis jeg for eksempel gik over til nogle legekammerater uden at sige noget, kunne min plejefamilie lede efter mig i flere timer. Hver gang snakkede vi om, at jeg skulle give besked til dem. Og jeg lovede, at det skulle jeg nok huske til næste gang.

Engang var vi på ferie i Jylland hos min plejefars familie. Hans forældre havde en grøn bil og et flot hus på toppen af et lille bjerg i Aarhus med legeplads i skoven, der lå bag huset. Vi var

i cirkus og på besøg ved Molbostenen. Vi fik læst Molbohistorier som godnathistorier. Vi så den hvide hval, og der var en rutsjebane ude i vandet. Alle de oplevelser husker jeg tydeligt.

Nye krav

Hvad opdragelse angår og med hensyn til og opfattelse af, hvad man måtte, og hvad man ikke måtte, var jeg ligesom et barn på et – to år. Jeg havde ikke lært, hvordan man skulle opføre sig over for andre.

Jeg gik børnehaveklassen om, for jeg var ikke klar til, at der blev stillet store krav til mig. Da jeg kom i første klasse, blev jeg taget ud i nogle af timerne. Så havde jeg nogle timer helt for mig selv hos en dame. Jeg husker det som fritimer, hvor vi kunne lave lige det, jeg ville. På den skole blev jeg aldrig mobbet.

I dag kan jeg se, at jeg lignede min biologiske far meget i min måde at være på. Jeg sagde også: Se mig, hør mig, og samtidig kunne jeg være meget indelukket.

I de fire år jeg boede hos min første plejefamilie, udviklede jeg mig som nævnt fra en meget lille pige til en drengepige, som ikke var bange for noget eller nogen. Jeg ville gøre tingene selv og snakke med alle – også dem jeg aldrig havde set før.

De mange oplevelser og den enorme kærlighed, jeg fik hos den familie, har gjort, at jeg stadig føler en stor samhørighed med dem.

“Jeg ville gøre tingene selv og snakke med alle – også dem jeg aldrig havde set før.”

1983-1988, Min anden familiepleje

Et brutalt skifte

Skiftet fra børnehjemmet til den første plejefamilie var ikke så drastisk, som da jeg skulle flytte til den næste plejefamilie. Det var et chok, for jeg fik bare at vide, at jeg skulle på weekend hos en anden familie. Men jeg kom aldrig tilbage. Mens jeg var der, ringede familien til min sagsbehandler og insisterede på, at hvis jeg skulle bo hos dem, skulle jeg ikke tilbage til min første plejefamilie.

Mandag morgen blev jeg sendt i skole, og da jeg fik fri, kom den nye plejefar og hentede mig. Da vi kom hjem til dem, var alle mine ting der også. Pludselig boede jeg der.

Jeg kunne ikke forstå det. Hvorfor måtte jeg nu ikke bo hos den første plejefamilie? Kunne de ikke lide mig mere? Hvad havde jeg gjort galt? Og hvorfor skulle jeg nu bo der? Jeg fik ingen svar, og jeg blev aldrig spurgt, om jeg ville bo hos dem. Sådan var det bare. Men *hvorfor*, det kan jeg godt spørge mig selv om den dag i dag.

Den nye familie var meget søde i begyndelsen, men det ændrede sig. Det startede i det små med en lussing over det, som man ville kalde bagateller. Måske havde jeg drillet deres forkælede datter, som fik alt, hvad hun pegede på. Jeg følte, at jeg bare blev tålt. I dag er jeg sikker på, at det var et prestige- og et pengespørgsmål. "Se. Vi har overskud til at tage et problembarn!" Det var nemlig sådan de så mig.

I starten havde jeg mit eget værelse, men ikke med en dør. Jeg fik en meget gammel flot seng. Den var hvid som en rigtig prinsesseseng. Det legede jeg, at jeg var, men den lille prinsesse blev våd i løbet af natten, fordi det regnede ned igennem taget. Der blev ikke gjort noget ved det første år, men så fik de jo råd. Det havde sikkert noget at gøre med, at de fik 15.000 kroner om måneden for at have mig boende, og at de ikke engang gav mig lomme penge eller købte noget til mig. Da jeg blev konfirmeret, fik jeg for eksempel en cykel, og de sagde, at det var deres gave til mig. Senere fandt jeg ud af, at det faktisk var kommunen, der havde givet mig cyklen.

Hverdag med mange opgaver

Mens jeg boede der, fik jeg flere og flere opgaver. Det er der jo i princippet ikke noget i vejen med, men jeg syntes ikke, de svarede til min alder. Her er min hverdag, som den var dengang:

Jeg blev vækket, stod op, tog tøj på, pakkede min skoletaske, gik ned for at dække bord, spiste morgenmad, satte morgenmaden væk.

Jeg var begyndt på en ny skole, som lå ca. seks km væk. Jeg cyklede uanset vejret og naturligvis også hjem igen. Deres egen datter gik på en anden skole, og hun blev kørt hver dag.

Jeg tog lige hjem fra skole, og jeg kunne bare prøve på andet. Så fik jeg et par på hovedet. De vidste også, hvor lang tid det tog mig at cykle hjem. Problemet var, at jeg altid har været glad for dyr, og at jeg ikke kunne lade de små dyr være, som ellers ville dø på vejen. Jeg samlede dem op og fik dem væk fra vejen, og det tog jo tid. Når jeg tænker på det i dag, tror jeg, at jeg forstod, at jeg ikke kunne redde mig selv, men så kunne jeg redde dyrene.

*“Jeg kunne ikke redde mig selv,
men så kunne jeg redde dyrene.”*

Så der var næsten altid ballade, når jeg kom hjem. Jeg fik et par på hovedet eller et slag i maven som straf for, at det tog for lang tid. Det kunne også være et vrid i armen, men altid sådan at det ikke kunne ses, hvis jeg havde en kortærmet trøje på.

Jeg kunne så gå en tur med familiens hund Fido i en times tid bare for at få fred. Så fik jeg ikke skæld ud så længe. Når jeg kom hjem, lavede jeg mine lektier. Derefter gik jeg ned for at gøre klar til aftensmaden for eksempel ved at skrælle kartofler. Jeg havde næsten aldrig venner med hjem. Det turde jeg ikke.

Når vi havde spist, ryddede jeg væk og vaskede op. Imens sad de voksne sammen med deres datter og så tv for børn. Så var det blevet sengetid. Jeg børstede tænder og gik i seng.

Svære problemer

I den nye skole var der problemer lige fra begyndelsen. Jeg blev mobbet både af de andre i klassen og af børn fra resten af skolen. Jeg skulle gå i en specialklasse i nogle af timerne, for jeg havde kaos i mit hoved, og det var svært for mig at koncentrere mig, om det jeg skulle.

Det var lige meget, hvad jeg sagde eller gjorde, så blev jeg slået eller mobbet. Jeg ville ikke have gymnastik i skolen, for så skulle man jo skifte tøj og i bad. Så ville de andre kunne se mine blå mærker, og så var jeg bange for, hvad der ville ske. Jeg var kun med til gymnastik, hvis jeg fik ordre på det. Så gik jeg på wc for at skifte tøj, og jeg gik aldrig i bad bagefter.

Når vi skulle besøge noget af deres familie eller nogle af deres venner, kørte vi i bil. Jeg

havde det bedst, hvis jeg kunne se vejen. Derfor lagde jeg hovedet på skrå, men deres datter sagde, at jeg ødelagde selen. Så var helvede løs. Min plejefar gik fuldstændig agurk og klodsede bremserne i. "Skal vi køre hjem igen?" råbte han, eller "Sidder du så ordentligt?" Hvis jeg ikke med det samme sagde, at det skulle jeg nok, så var det min skyld, at min plejemor fik migræne. Jeg blev altid gjort til syndebuk og fik at vide, at vi aldrig kunne tage nogen steder hen.

Når vi så kom hjem, blev jeg smidt i seng, lige meget hvad tid på dagen, det var. Min plejemor gik også i seng, men det var ikke det samme. Jeg kunne komme i seng til middag og først få mad næste morgen. Alt det bare fordi det gjorde mig mest tryk, når jeg kunne se vejen.

Når vi var på besøg hos nogen, eller når vi havde besøg, var mine plejeforældre rigtig søde mod mig. Det var meget sjældent, at de blev sure. Det kom dog an på, hvem vi var hos, eller hvem gæsterne var.

Lyspunkter

Fra jeg var cirka ni år og til jeg var tretten, arrangerede kommunen ture til Sverige. Det var for børn, der var anbragt uden for hjemmet, og for andre børn, der havde problemer. Det var det største lyspunkt for mig i min tid hos den familie. At være væk fra det helvede jeg følte, at jeg var i til hverdag, og at jeg ikke hele tiden skulle overveje hver en ting, jeg gjorde. At blive accepteret som den jeg var af både børn og voksne, at opleve at være glad i en eller to uger. Det var en befrielse.

Der skete så mange ting på de lejre. Vi fiskede, var på ture ind til byen, legede forskellige lege og spillede rundbold. Vi kunne næsten gøre, hvad vi havde lyst til. Det kunne også gå galt. Jeg kan huske, at der var en, der fik en fiskekrog i hånden og en, der brækkede hånden.

Jeg havde aldrig ret mange penge med derop. Mange af de andre købte gaver med hjem, men det kunne jeg ikke. Jeg ved nu, at jeg egentlig skulle have haft lommepenge, fra jeg var fyldt otte år, til jeg var atten. Jeg fik bare aldrig ret mange penge, mens jeg boede hos den plejefamilie.

På de ferier roede vi både lange og korte ture i kano, vi lavede mad på bål og overnattede i telt eller bivuak. Vi var i det hele taget i den natur, som jeg elsker mere end noget andet.

Jeg blev endda forelsket i en sød dreng, og vi blev gift med hønseringe. Det foregik på en flydende badebro. Vi stod så mange derude, at den til sidst lå under vand. En af drengene havde fået øgenavnet Jesus, og det var ham, der viede os.

Jeg var så glad for at få lov til at være med på de ture, at jeg helt glemte, hvordan jeg havde det derhjemme.

Menstruation og konfirmation

Da jeg var omkring tretten år, fik jeg menstruation som så mange andre i den alder. Jeg troede, at jeg skulle dø. Der var ingen, der havde fortalt mig om det heller ikke i skolen.

Min plejemor grinede bare og tog mig med over til købmanden. Hun købte de største bind, så alle andre kunne se, at jeg havde det månedlige. Det var ikke særlig behageligt at cykle med sådan et på og at gå med det i skole. Blev jeg ikke mobbet før, så blev jeg det i hvert fald nu. Jeg prøvede at skjule det ved kun at bruge wc-papir som bind, men det gik ikke altid godt. Jeg var fløv og bange. Jeg snakkede aldrig med nogen om det.

Søndag gik jeg til svømning og onsdag til spejder. Det var dejligt, for der blev man ikke skældt ud eller slået. Det var virkelig mine fristeder. Jeg ville også gerne gå til selvforsvar, men det måtte jeg ikke. Man kan jo spørge sig selv om hvorfor.

Min konfirmation var alt andet end en festlig dag. Jeg måtte ikke bestemme noget som helst, hverken tøjet, maden eller gæsterne. Det, der foregik i kirken, var det eneste, de ikke kunne bestemme. Da jeg kom ud af kirken, stod alle mine kammerater fra spejder og ventede. De havde flag, og jeg fik en gave fra dem, et flot spejderkrus. Med det samme sagde min plejefar, at det skulle han nok sørge for, at jeg ikke fik. Han tog også de kort, jeg fik fra mine klassekammerater.

At min rigtige mor ikke var med, var jeg meget ked af. De sagde, at hun ikke elskede mig, og at hun i hvert fald ikke gad komme til min konfirmation. Jeg spurgte ikke, om hun måtte komme. Det var jeg godt klar over, at de ikke ville bruge tid på. Gæsterne var dem selv, deres familie og venner.

“ De sagde, at hun ikke elskede mig, og at hun i hvert fald ikke gad komme til min konfirmation. ”

Jeg fik 3500 kr. Jeg kan ikke helt huske, hvad pengene blev brugt til, vist nok et smykke og en radio med en båndoptager. Jeg var glad, men jeg savnede mine rigtige forældre.

Blå mandag sammen med dem fra klassen! Det var der ikke noget af. Jeg måtte ikke komme med. Derfor kunne jeg heller ikke snakke med om de oplevelser, de andre fik den dag. Min plejefamilie afskar mig på den måde fra at være med i sammenholdet i klassen, og det samme gjaldt klassefester og den slags. Så jeg husker ikke konfirmationen som en positiv oplevelse. De lod mig også drikke mig fuld i kirsebærvin.

Kontakt til mor

Der gik et par år hos denne familie, før jeg fik lov til at besøge min mor. Jeg fandt hurtigt ud af, at jeg havde en meget stor familie med onkler og tanter, fætre og kusiner.

Efter et par besøg i nogle weekender blev det til et par uger i sommerferien. Jeg var lykkelig over at være sammen med mor, mormor og morfar. Nogle gange var jeg der sammen med min lillesøster. Vi kedede os aldrig, når vi var der, for der var så meget, vi kunne og fik lov til. Vi var blandt andet i en stor park, hvor vi kørte gokart. Vi måtte have puder i ryggen og på sædet for ikke at få ondt. Der var en stor legeplads, og vi lærte hurtig nogle at kende, som vi kunne lege med.

En gang lokkede jeg min lillesøster til at stjæle en smøg fra morfar. Vi gik hen til et torv for at ryge den. Vi hostede og fniste, og der kom en mand forbi, som sagde: *"Nååh tøser, der står I nok og ryger."*

Kort efter piftede vores morfar efter os. Vi skulle hjem og spise. Hvad vi ikke vidste, var, at den mand, der havde set os stå og ryge, var vores onkel. Han sad der, da vi kom hjem, og morfar sagde, at vi skulle komme ind for at spise og for at hilse på vores onkel. Mens vi spiste, blev der ikke sagt mange ord. Vi så bare ned i maden.

Bagefter sagde vores morfar, at vi ikke skulle stjæle hans smøger, og at han altid vidste, hvor mange han havde.

Vi sov sammen på et par madrasser på gulvet i stuen. Mor sov på sofaen. En gang var jeg der uden min lillesøster. Da vi næsten alle sammen var gået i seng, kom min morfar ind for at sige godnat. Han ville kysse mig på munden, og han begyndte at tage på mig. Jeg blev rigtig sur og sagde meget højt, at han skulle lade mig være. Det gjorde han. Han var sikkert bange for, at jeg skulle vække de andre.

Efter den aften sov jeg altid under sofabordet lige meget hvad. Jeg fortalte aldrig om, hvad der var sket den aften af frygt for ikke at få lov til at se min mor igen.

“Jeg fortalte aldrig om, hvad der var sket den aften af frygt for ikke at få lov til at se min mor igen.”

Mor havde lovet ikke at drikke, når vi var der, men det holdt ikke ret lang tid. På et tidspunkt glemte hun, at vi skulle komme, og det ebbede ud med vores samvær.

Min mor

Mor blev født i 1951. Hun havde en fattig barndom i København sammen med sine forældre og seks søskende. Der var mange munde at mætte, og tøj skulle der jo også til. Der var kun lige til dagen og vejen.

Min morfar tjente lidt penge ved at reparere cykler og plæneklippere og den slags. Min mormor sang på Bakken og syede tøj til folk.

Nogle af min mors søskende lever endnu, men de vil ikke så gerne snakke om deres liv dengang. Når jeg spørger, bliver jeg mødt med tavshed. De vil vist helst glemme den tid.

Mor var ung, da hun begyndte at drikke, og med årene blev det kun værre. På et tidspunkt spurgte jeg hende, hvorfor hun drak. Det ville hun ikke snakke om, men jeg tænker, at det sagtens kunne hænge sammen med en barndom med omsorgssvigt og mangel på kontakt. Det er en ond cirkel, som nemt bliver givet videre fra generation til generation.

Jeg spurgte hende også, om hun havde haft arbejde. Det svarede hun ikke på, men jeg ved, at hun har arbejdet ved noget gøgl – samme sted som min far. De var rundt forskellige steder i København og i hele landet.

Mor var cirka 1,70 høj, vejede 65 kg og var spinkel af bygning. Hun havde langt lyst hår, der tit var fedtet, og derfor satte hun det som regel op i en hestehale. Hun havde en til to ringe på hver finger, men ellers gjorde hun ikke meget ud af sig selv. Det var for eksempel sjældent, at hun vaskede sig og tog rent tøj på.

Som ung havde hun mange kæresteforhold. Da hun var 18, fik hun min storebror, og der er ingen, der ved, hvem hans far var. Nogle i familien siger, at min mor blev misbrugt af sin far. Engang blev der dog taget prøver, og det viste sig, at det ikke var morfar, der var far til min storebror. Det eneste, mor har fortalt om min storebrors far, var, at han hed Lars. Mere ville hun ikke sige.

Tre år efter at mor fik min storebror, blev hun gravid igen, og hun fik min storesøster som 21-årig. Der er også blevet snakket en del om, at morfar måske var far til hende. Måske er det rigtigt? Storesøster er den eneste af alle mors børn, der er rødhåret. Det var morfar også som den eneste i familien. Det er dog aldrig bevist, at han var faren.

Mor var en dame med temperament og uden ret meget selvtillid. Nogle vil måske mene, at det strider mod hinanden, men sådan var det. Det var min far, der gjorde, at hun mistede selvtilliden. Over for os børn kunne hun være irriteret, tillukket og utilnærmelig. Hun kunne sagtens finde på at sætte os alene ind i et rum, efter at vi havde fået en lussing eller to. Så følte vi os tilsidesat og overset.

Jeg spurgte engang, om hun ikke havde elsket os børn, og hvad grunden var til, at hun ikke tog sig af os. Hun svarede, at hun ikke engang kunne tage vare på sine egne behov, og at hun elskede os, men ikke magtede det. Hun kæmpede for at holde sig selv oppe. Hun bar på familiens skam, sagde hun.

Meget at kæmpe med

Jeg gik til psykolog i et par måneder, inden jeg flyttede fra den anden familiepleje. De mente, jeg var meget småt begavet og ikke kunne forstå en besked. Det var bare svært, for nogle gange gjorde jeg noget galt – ikke fordi jeg ikke forstod beskeden, men fordi jeg ikke vidste bedre.

For eksempel skulle jeg en gang poste et brev. Jeg var otte år på det tidspunkt. Vi boede for enden af en lang indkørsel med postkasse ude ved vejen. Ovre ved købmanden, to minutter væk, hang postvæsenets røde postkasse. Mine plejeforældre sagde, at jeg skulle gå ud i postkassen med et brev, og jeg gik ud til vores egen postkasse for enden af indkørslen. Dagen

efter, da de fandt ud af, at jeg havde lagt brevet i vores egen postkasse, fik jeg tæsk. Men det var første gang, at jeg skulle prøve at sende et brev, og jeg vidste ikke bedre.

Der var også problemer i skolen. Jeg var skiftet fra en skole, der kun gik til 7. klasse. I den nye skole havde jeg det slet ikke godt. Der var mange gange, hvor jeg slog og sparkede de andre. Jeg var ligeglad med, hvem det var. Til sidst blev jeg smidt ud af skolen. Jeg kom op at slås med en elev, og da læreren ville lægge sig imellem, slog jeg hende også.

En aften, hvor jeg skulle til spejder, spiste vi lidt sent. Bagefter skulle jeg med bussen, og det var nødvendigt at cykle rigtig hurtigt de fire km til busstoppestedet. Det gjorde jeg gerne, for så fik jeg jo lidt frirum. Fordi jeg skulle cykle så hurtigt, efter at jeg havde slugt maden, kastede jeg op både på vej til spejder og derude. Derfor ringede spejderlederne til mine plejeforældre, men de sagde, at de godt mente, at jeg kunne blive der, til mødet var færdig.

Da jeg kom hjem bagefter, fik jeg en mavepuster, så jeg ikke kunne få luft. Jeg fik besked om, at jeg ikke skulle ikke få spejderne til at ringe hjem, så de skulle hente mig. Det ville mine plejeforældre nemlig ikke have. *"Så sætter du os i et dårligt lys,"* sagde de. Og så sendte de mig i seng, men jeg kunne ikke gå op ad den stejle trappe.

Nok er nok

Så havde jeg fået nok. Jeg var blevet så træt af dem, at jeg mente, at nu måtte det være slut. Jeg vendte mig om, gik hen mod min plejefar, og jeg gav ham en på kassen, så hans briller røg hen ad gulvet og sagde, at *"nu, lige nu skal jeg have telefonnummeret til min sagsbehandler, så hun kan komme og hente mig, for nu vil jeg ikke mere!"*

I dag kan jeg godt se, at man ikke skal slå, men dengang havde jeg jo ikke lært eller mærket andet, så jeg vidste ikke bedre. Jeg var kun et barn. Den aften var det slut, eller det håbede jeg, at det var. Sagsbehandleren vidste bare ikke, hvor hun skulle gøre af mig. Hun ringede til den psykolog, jeg gik hos, for at høre, om hendes familie kunne have mig et par dage. Så ville de finde ud af, hvad der skulle ske med mig. Jeg gik uden at sige farvel til plejefamilien.

“Jeg gik uden at sige farvel til plejefamilien.”

1988-1992, Min tredje plejefamilie

En god beslutning

Jeg skulle være et par dage hos min psykolog og hendes familie. Der gik nu et par uger, og så skulle jeg tilbage. Jeg græd og græd. Jeg sagde, at jeg vil tage mit liv, hvis jeg skulle tilbage. *"I må gøre, hvad I vil, men jeg skal ikke tilbage dertil."*

Det endte med, at min sagsbehandler og min psykolog måtte til møde i København, hvor jeg oprindeligt kommer fra. De skulle snakke med nogle fra kommunen, om jeg måtte blive hos min psykolog og hendes familie. Jeg var med derinde for at høre, hvordan det gik. Hvis de sagde nej, ville jeg snakke med dem om, at det var mit liv, de handlede med. Jeg syntes, at de hellere skulle snakke med dem, det går ud over, altså os børn. Så kunne de få at vide, hvorfor jeg ikke ville tilbage.

Der blev snakket meget. Jeg følte, det tog flere timer. Det virkede i hvert fald som meget længe, når man sad derude på en meget lang kold gang og ventede på en afgørelse.

Da de kom ud, havde både sagsbehandleren og psykologen smil op til begge ører, og de jublede af glæde. *"Du har fået lov til at blive hos mig. Du har fået lov,"* sagde psykologen igen og igen.

Lige pludselig var den lange gang ikke så lang og kold, og vi dansede og dansede hele vejen ud. Jeg var så glad, at jeg græd af glæde. *"Er det rigtigt?,"* spurgte jeg flere gange på vej hjem.

En ny verden

Der gik tre uger, så var jeg flyttet rigtigt ind hos dem. I de uger fortsatte jeg på samme skole som før, og jeg fik for første gang lov til at tage med til en skolefest. Det var min første fest alene.

Ved den fest mødte jeg en fyr, som var fem år ældre end mig. Jeg var fjorten år på det tidspunkt. Han var rigtig sød ved mig, og vi kom sammen en måneds tid. Vi aftalte, at han skulle komme over til mig. Det gik også de første par gange, men så var han ikke tilfreds med bare at kysse. Da han kom igen, sagde jeg til min plejemor, om hun ikke vil sige til ham, at jeg havde ondt i hovedet, og at han ikke behøvede at komme igen.

En halv time efter ringede jeg til min bedste veninde for at høre, om vi skulle tage i byen

om aftenen. Det gjorde vi. Jeg mødte ham selvfølgelig, men jeg var ligeglad med, om han så mig, for jeg havde ingen følelser for ham. Jeg tror, jeg sårede ham. Nu bagefter synes jeg, at det viser, hvor svært jeg havde ved at holde af andre og at være sammen med dem.

Da mine ting skulle flyttes, fik jeg kun min cykel og mit tøj og lidt af mit legetøj med. Min radio fik jeg ikke, selv om jeg selv havde betalt den.

Da jeg kom til den nye familie, var jeg 160 cm høj og vejede 37 – 38 kg. Jeg var kun skind og ben. Jeg spiste som en fugl – en kartoffel, et lille stykke kød, en spiseske grønsager og ingen sovs.

Jeg spiste heller ikke så meget det første år i den nye plejefamilie, både fordi jeg ikke kunne, og fordi jeg ikke turde. Jeg var bange for, at de blev sure på mig, hvis jeg spiste for meget.

Den nye familie tog mig til læge. Det havde jeg ikke været i fire år. Lægen sagde, at jeg skulle spise mere, ellers ville han indlægge mig til behandling for spiseforstyrrelser.

Efter at jeg var flyttet rigtigt, skulle jeg også skifte til en ny skole, min fjerde. Det gjorde mig ikke så meget, bare jeg fik lov til at blive, hvor jeg boede nu. Jeg kom ind i en klasse, som var som skabt til mig. Jeg kunne være mig selv, og det var der ingen, der sagde noget til.

Nye venner

Nu kunne jeg starte på et nyt og bedre liv. Jeg fik nye venner, som jeg også kunne tage med hjem. Alt det var en ny verden for mig. Men jeg havde aldrig lært, hvordan man havde rigtige veninder, og hvordan man skulle behandle dem. De fleste af dem, jeg fik i begyndelsen, faldt fra, og til sidst havde jeg kun et par stykker tilbage.

Jeg begyndte at snakke med nogle drenge, som stod på skateboard. Der mødte jeg mit livs drømmefyr. Jeg blev mere og mere glad for ham og han for mig. Vi begyndte at komme sammen rigtigt. En dag inviterede han mig hjem. Han boede ikke langt væk, så han skatede, mens jeg cyklede.

Da vi kom hjem til ham, fik vi en prædiken om, hvor vigtigt det var at passe på hinanden. Hvis vi ville i seng sammen, skulle vi bruge kondom. "Ja, ja", svarede vi begge to. Vi gik nu aldrig i seng sammen, men vi kom sammen i otte måneder. Det var det længste kæresteforhold, jeg havde haft, men det sluttede pludseligt.

En dag jeg var på vej hjem fra skole, kom der nemlig en pige hen til mig og spurgte, om det var mig, der hed Lizzette. Hun ville vide, om jeg kom sammen med Kenneth, hendes gamle kæreste. Det gjorde jeg jo, og hun inviterede mig hjem til hende til en kop te. Efter den dag,

var hun og jeg næsten sammen hver dag også i skolen, og jeg holdt op med at se min kæreste. Min nye veninde gik i en klasse over mig, men vi var lige gamle, fordi jeg havde gået en klasse om.

Ferie med forhindringer

Mine plejeforældre havde en søn. Han og jeg var som søskende. Vi kunne være uvenner, men vi havde også mange gode timer sammen. De havde også et plejebarn mere, en pige, og jeg kan huske noget, der skete på en ferietur, hvor jeg blev enormt irriteret på hende. Det kunne nemlig godt være, at jeg løj meget, men hun løj hurtigere, end en hest kunne løbe. Og jeg havde da lært at gøre, hvad der blev sagt. Det havde hun bestemt ikke!

Vi var i Holland, i en feriepark med spillehaller, ridebane, minigolf, vandcykler og badeland. Vi havde fået at vide, at vi ikke måtte gå i badelandet, uden at vi havde snakket med plejeforældrene først og uden, at der var en voksen med. En dag sagde den anden pige, at hun ville over at lege med en pige, som hun havde mødt. Det måtte hun selvfølgelig godt.

Da det blev spisetid, kom hun ikke hjem, og vi gik ud for at lede efter hende. Vi var i spillehallen, ved hestene, ved minigolf og vandcyklerne, men vi kunne ikke finde hende. Jeg sagde, at hun nok var i badelandet, men det mente de voksne ikke. Alligevel tog vores plejefar sko og strømper af og gik derind, og hvem kom svømmende lige foran hans fødder? Det gjorde hun! Hun fik besked på at tage sit tøj på uden på sin våde badedragt, og så var det hjem.

Det værste var, at plejeforældrene bestemte, at det var slut med at gå ud selv også for os andre. "Nej," skreg jeg, "bare fordi hun ikke kan finde ud af det, skal det da ikke gå ud over mig!" Jeg gik ind på vores værelse og var vildt gal. Hun blev sendt ind på værelset, og hun begyndte at snakke til mig. Det var det dummeste, hun kunne gøre lige på det tidspunkt. Jeg var så gal på hende, at jeg gav hende en på siden af hovedet. Jeg kunne simpelthen ikke forstå, at det skulle gå ud over mig, at hun ikke kunne finde ud af at overholde reglerne.

Fest med øl og stoffer

Min veninde og jeg kørte tit ind til byen for at kigge på tøj og drenge. Vi begyndte at komme på en grillbar. En fredag var der klubfest fem km fra, hvor jeg boede. Så var det op på cyklen. Det var til de fester, at jeg begyndte at drikke. To-tre øl, så var jeg godt kørende. Først var det fredag aften og lørdag og så blev det torsdag, fredag og lørdag, og efter nogle år blev det også onsdag og nogle gange fra mandag til lørdag.

Jeg fandt en ny kæreste på grillen, som jeg følte samhørighed med. Han var også plejebarn,

men anbragt af helt andre grunde end jeg. Han var et par år ældre. Han drak og tog stoffer. Det måtte jeg også prøve. Det begyndte med hash, men det blev hurtigt til piller og lidt speed.

På det tidspunkt begyndte jeg i det hele taget at komme ind i et miljø med hårde stoffer. Jeg fik nye venner, men de var faktisk ikke mine rigtige venner. Når vi skulle ud for at sælge, var det altid mig, der gik med stofferne. Det var, fordi politiet ikke måtte kropsvisitere mig, uden at de først skulle have fat i en kvindelig betjent. Nogle gange kunne jeg gå rundt med 14 g hash og piller af alle slags på mig. Vi kunne gå gennem byen med en øl og en smøg i hånden. Mit tøj havde jeg måske ikke skiftet i flere dage, og jeg lignede en fortrukket sut. I den periode så jeg ikke så meget til min veninde, og min skole blev ikke til noget i de to år.

Stofferne tog magten

Mine plejeforældre prøvede virkelig at få mig ud af det med alle midler, men jeg løj mig fra alt. Jeg gemte mig ude i byen i flere dage. Vi havde flere samtaler om det – mig, min sagsbehandler og min plejefamilie, men lige lidt hjalp det. Stofferne havde taget mig, og jeg troede ikke, at jeg kunne leve uden.

Så mødte jeg en dreng på samme alder som mig. Han blev en rigtig god ven. I dag er han desværre død. Han drak sig ihjel.

Mange troede, at han og jeg var kæresten. Det blev vi dog aldrig. Det ville vi ikke, men vi fik et rigtigt godt venskab. Vi kunne sige alt til hinanden uden at være bange for, hvordan den anden reagerede. Vi elskede hinanden, men kun som rigtige venner. Mange sagde, at de ikke forstod mig, og hvorfor jeg ville være sammen med den 'luftmadras.' Jeg tænkte, at selv om han er stor, er han til at stole på, og det er mere, end hvad I kan præstere. Jeg var ligeglad med, hvad de sagde om ham. Han var min rigtig gode ven.

Han boede sammen med sin mor. Hans far boede i England og havde mange penge, så vi kunne købe, hvad vi ville. Det startede i det små med tyve bajere, så det blev til en kasse øl om dagen. Det var heller ikke nok, og så blev det til tre kasser øl plus stoffer og en flaske whisky.

“ Det var heller ikke nok, og så blev det til tre kasser øl plus stoffer og en flaske whisky. ”

Vi sejlede tit ud i hans jolle. Vi stegte fisk, som vi selv havde fanget, over bål. Vi sejlede rundt om en ø, men da vi skulle hjem, var der ikke mere benzin på. Hvad gør man så? Jo han

var en mand, så han sprang i med tøj og det hele. Jeg skulle sidde i jollen og fortælle gode og dårlige vittigheder for at få ham på andre tanker, end at vandet var koldt. Så skulle han nok svømme os ind til land. Der, hvor han havde den lille jolle liggende, fik vi lov til at låne et lille fiskerhus. Der sad vi så med hans ghattoblaster og hørte musik, drak øl, røg smøger, spiste slik og chips og tog stoffer.

Jeg kunne altid stole på ham. Hvis han havde sagt noget til mig, så mente han det også. Der var mange, der prøvede at spille os ud mod hinanden, men det lykkedes dem aldrig. Vi overnattede tit i naturen – under broen, i skoven og i det lille fiskerhus.

En gang vi var på vej over til tanken, kom der en limousine kørende. Så sagde han: *"Nå, nu kommer min far."* Jeg havde aldrig set en limousine før, og chokket over det, og at det var hans far, fik mig til at sætte mig ned på kantstenen. Pludselig var det hele så stort. Jeg havde et billede af, at jeg kunne sidde og dingle med benene ud over kantstenen uden at kunne røre vejen. Min ven bad sin far om penge, og det fik han – flere tusinde. Han sagde, at han skulle bruge dem til bøger, men det var løgn. Vi brugte dem på druk og stoffer.

Et vigtigt valg

En dag kom min veninde over til mig. Jeg havde ikke været i skole i en lang periode. Nu var jeg på vej ind til byen igen. Hun sagde, at vi godt kunne køre til byen, men at vi ikke skulle hen til de mennesker, som jeg kom sammen med. *"Nu må du vælge mellem mig eller dem,"* sagde hun. *"De er ikke mennesker for dig, men hvis du gerne vil ende ligesom din mor, så gør du bare det. Så kan vi ikke være veninder mere!"*

De ord gjorde mig rigtig bange, for jeg ville ikke leve, som mor gjorde. Mit valg blev min veninde, og det er jeg glad for. Ellers ville jeg ikke have været i live i dag.

Jeg måtte tage en kold tyrker. Det tog lidt over en uge, hvor jeg ikke var mig selv. Jeg lå bare under dynen og havde det af h... til. Jeg turde ikke lukke mine øjne, for så kunne jeg se de mest uhyggelige monstre og dæmoner med store gule og røde øjne overalt. Når jeg var vågen, turde jeg ikke gå uden for en dør, for jeg var sikker på, at der var nogle efter mig, som ville slå mig ihjel. Jeg kunne ikke spise særlig meget, for jeg var bange for, at der var nogen, der havde forgiftet maden.

“Jeg kunne ikke spise særlig meget, for jeg var bange for, at der var nogen, der havde forgiftet maden.”

Mit liv var et stort rod. Jeg havde løjet over for mange mennesker, og jeg skulle til at genvinde de menneskers tillid. Det var derfor en svær tid, jeg gik i møde, men min veninde støttede og forsvarede mig. Hun hjalp mig i det hele taget med at komme på rette spor igen.

Min plejefamilie fortalte mig, at de stadigvæk elskede mig, og at de var der for mig. Jeg havde stadig en base, et hjem.

Jeg begyndte at gå i skole igen med et håb om, at jeg kunne indhente det forsømte. Det var rigtig svært, men jeg fik meget hjælp fra alle i skolen, min veninde og min familie. Jeg gennemførte også 10. klasse, men med meget dårlige karakterer.

I den periode forsøgte jeg også at finde min far, og det lykkedes. Jeg havde behov for det for at finde ro og balance ved at kende mine rødder. Jeg var jo ikke alene, men jeg havde brug for at vide, at der også var en rigtig biologisk familie.

Mødet med far

For at opspore min far gik jeg på biblioteket og på internettet. Jeg tænkte, at han hed Andersen eller Jensen til efternavn. Min far er født Andersen, og det står også på min dåbsattest. Inden jeg fyldte 18, fik mor det slettet, fordi hun ville have far helt ud af sit liv. Et par år tidligere havde jeg mødt min lillesøster, og hun hed Jensen. Det havde min far bestemt. Jeg aner ikke hvorfor.

Jeg fandt ham, men jeg turde ikke ringe til ham. Jeg fik en snak med min sagsbehandler om, at jeg gerne ville møde min far. Han boede på Fyn, og jeg var sikker på, at det måtte være ham. Der gik et par dage, hvor hun undersøgte, om han også ville møde mig, og der gik yderligere fjorten dage, til jeg kunne tage på besøg.

Da jeg besluttede, at jeg ville møde ham, så jeg for mig en god far med styr på tingene, en som gik på arbejde, og som var med i de daglige pligter. Han havde sikkert en ny kone og hus og bil. På det tidspunkt havde jeg ikke hørt ret meget om ham.

Det viste sig, at tre af mine søskende boede der, så nu fik jeg ikke bare en far, men en hel familie at komme på weekend hos. Jeg var rigtig glad for at se dem. Der var pænt, og jeg fik en dejlig modtagelse af min far og mine søskende.

Min plejefamilie var med mig på det første besøg. Vi så en masse fotos af min store familie, som jeg intet kendte til. Det var næsten alt for meget. Jeg ville jo bare se min far og hans nuværende familie.

Jeg husker ellers ikke meget andet fra den dag. Efter jeg havde været der, og jeg havde snakket med dem i telefonen et par gange, ville jeg gerne på weekend hos dem. Det kom jeg også,

men jeg mærkede snart, at mine søskende var bange for vores far. Jeg var også bange for ham, også selv om jeg ikke havde boet sammen med ham i mange år.

Jeg nåede at komme på weekend tre gange, men så meldte mine søskende min far til politiet for at have misbrugt dem seksuelt. Jeg blev afhørt. Politiet ville vide, om jeg vidste noget om det, men det gjorde jeg ikke. Han havde ikke rørt dem, mens jeg havde været der. Derfor kunne jeg ikke sige noget, og faktisk troede jeg heller ikke på mine søskende. Sådan noget kunne min far da ikke gøre mod sine børn. Jeg havde jo lige mødt ham, og han var så rar, så det kunne jeg ikke tro om ham.

Overgreb

Han fik tre år bag tremmer for at have misbrugt to af mine søstre. Han fik ikke dom for at have ødelagt mange andre menneskers liv.

Jeg besøgte ham i fængslet. Hver gang sagde han, at hvis der var nogle, der spurgte om, hvorfor han sad i fængsel, skulle jeg bare sige, at det var noget skattegæld.

Han fik lov til at få udgangstilladelse et par gange, mens jeg var der. Vi tog hjem i hans lejlighed. Her forgreb han sig på mig. Først da troede jeg på min storesøster og lillesøster, men da var det jo for sent.

Min far sagde ofte, om jeg ikke gerne ville hjælpe ham. Jeg vidste godt, at det var forkert, men jeg ville gerne gøre noget for ham. Samtidig tænkte jeg, at han måske bedre ville kunne lide mig, og at jeg ville kunne flytte hjem til ham sammen med mine tre andre søskende.

Vi kunne blive en rigtig familie, og han kunne være den far, jeg aldrig havde haft. Jeg tænkte også, at han nok ikke ville spørge om det igen.

Han skulle aldrig udsætte sin datter for den slags. Siden har jeg mange gange spurgt mig selv, hvordan jeg kunne lade det ske. Jeg opsøgte ham, fordi jeg gerne ville vide, hvor jeg selv kommer fra. Den far, jeg mødte, var en syg og en desperat mand. Han var meget større end mig, og jeg var bange for ham.

Jeg har lært at leve med den skam, der følger med at blive misbrugt af sin far. Det har taget mig mange år at komme over det, også fordi han ikke er blevet straffet, for det han gjorde ved mig. I flere år snakkede jeg ikke med nogen om det. Jeg frygtede, at ingen ville tro mig. Jeg er stadig vred på ham og ønsker aldrig at se ham igen.

Samtidig er jeg glad for at vide, hvem han er. Det kan måske virke mærkeligt for andre. Det, jeg har oplevet, vil for altid forfølge mig, men jeg har lært at leve med det. Jeg har lært, at man

ikke skal have skyld eller føle skam, men jeg vil altid blive mindet om det, lige meget hvor lidt eller meget jeg snakker om det.

“*Det, jeg har oplevet, vil for altid forfølge mig, men jeg har lært at leve med det.*”

Min far

Far blev født i 1941. Han voksede op under hårde vilkår sammen med sin bror og sine forældre. Måske var det særlig svært for ham. Han har i hvert fald fortalt, at det altid var broderen, der måtte det hele. Broderen boede også hjemme hele tiden, mens far kom på drengehjem.

Far fortalte os om, hvordan det var på drengehjemmet, men det er svært at forstå, hvis man ikke selv har prøvet det. Dengang fik man tæsk, hvis man ikke opførte sig ordentlig og gjorde som forstanderen sagde. De sov i en sovesal og havde næsten intet legetøj og ingen personlige ting. Det var ikke en nem start på livet.

Der var heller ikke meget hjælp at hente og ingen omsorg hverken fra plejepersonalet eller forældrene. I skolen var det ikke bedre. Hvis man ikke kunne læse, stave eller regne, mente de, at man var dum eller åndssvag, og der skulle tæsk til, for at man kunne få det lært. Far fik ingen hjælp, og han fik da heller aldrig en uddannelse.

Som voksen var far en stor mand – 1,80 høj, 130 kg, mørkt hår med skæg og med sorte sygekassebriller. Han arbejdede med noget gøgl. Han stod i et skydetelt. Der var kun arbejde om sommeren, om vinteren var han meget hjemme.

Far var syg, meget syg, i hovedet. Han havde en helt forvrænget opfattelse af, hvordan et familieliv skulle være. Jeg tror, at det stammede fra hans egen

barndom, hvor han led under omsorgssvigt. Det har en del af skylden, men det retfærdiggør ikke den vold og skade, han har forvoldt min mor, min storesøster, lillesøster og jeg selv. Og det er ikke kun os, men hele familien, der har lidt på grund af vores forældres druk og vold.

De svigt, som vores far havde været udsat for, gjorde, at han var meget humørsvingende. Udadtil virkede han nok som den perfekte far. Når folk kom hos os, gjorde han dem opmærksom på, at han altid sørgede for, at hans børn fik mad først. Sådan var det nu ikke altid. Faktisk var det som regel kun, når der var besøg, at vi havde første prioritet.

Han kunne virke som en sød mand, når man ikke kendte ham, men inde bag facaden gemte han på en masse vrede og mangel på kærlighed. Det, han egentlig sagde, var: "Se mig, hør mig, hjælp mig."

Han ville gerne, at man havde ondt af ham, og han ville gerne høres. Han gjorde for eksempel opmærksom på sig selv ved at sidde og trække vejret meget dybt, tit og tungt, så man ikke kunne undgå at høre ham. Først sent har jeg forstået, hvor syg og ødelagt han egentlig var.

Han vidste ikke, hvordan man skulle leve et godt familieliv og skabe gode rammer for sine børn. Han troede for eksempel, at det var i orden at have et seksuelt forhold både til sin kone og sine børn.

Når han tog til Sverige, var det nok, fordi han var bange for at blive taget i forvaring af de sociale myndigheder, fordi han var syg i hovedet og pillede ved børn. Måske var det også for at gøre vores mor bange og for at få hende til at makke ret og gøre, som han ville have det. Hun var altid bange for, at de sociale myndigheder skulle tage os børn fra hende.

Jeg tænker på, hvordan en mand som ham kan få lov til at gå frit rundt i blandt os. Han kan skade andre mennesker lige nu. Vores retssystem passer ikke til den slags mennesker. Han bliver jo ikke helbredt af at få tre års fængsel. Det gør ondt, at han har ødelagt flere menneskers liv. Han burde have fået en behandlingsdom.

Hvilken vej

Efter 10. klasse var jeg i tvivl om, hvilken vej jeg skulle gå. Jeg ville gerne på handelsskolen ligesom min veninde, men jeg var slet ikke egnet det til boglige. Jeg er ordblind, men jeg har altid været god til at arbejde med mine hænder. Jeg skulle finde en uddannelse, hvor jeg kunne bruge dem til noget.

Teknisk Skole virkede som en oplagt mulighed for mig, så der begyndte jeg. Efter et par måneder på skolen fik jeg gode venner, som ikke var ude i stofmisbrug eller alkoholmisbrug. Det var sjovt, og vi hyggede os meget med at spille kort i frikvartererne, men savnet efter de andre venner var stort. Derfor begyndte det at gå skævt efter et par måneder. Der opstod konflikter med både lærere og elever. Jeg fandt ud af, at det ikke rigtigt var mig, og jeg gik ud af skolen. Det var på det tidspunkt, jeg fyldte 18 år.

1992: 18 år

Væk fra trygheden

At blive 18 år betød, at jeg skulle flytte hjemmefra, væk fra de vante omgivelser og trygheden. Det var noget af et chok pludselig at sidde i en lejlighed helt alene. Nu skulle jeg klare det hele selv, vaske tøj, gøre rent, handle ind og lave mad. Når jeg skulle vaske tøj, var det på et møntvaskeri, og det var dyrt.

Min lejlighed lå på første sal, og der var adgang til bad i kælderen og køkken og wc på første sal, som jeg skulle dele med to drenge. De havde svært ved at finde ud af, hvad der var deres og mit. At leve der var svært.

Min husleje var på 2500 kr., og det var nødvendigt at kontakte kommunen for at få hjælp til betalingen, men hvordan gør man? Når man ikke er under uddannelse og ikke får SU, hvor kan man så få penge fra? Det vidste jeg ikke noget om. Der var så meget at tænke på, at jeg til sidst bare ville dø, men min veninde sagde, at jeg skulle gå op på kommunen, så kunne de hjælpe mig. Det gjorde jeg. Jeg skulle stille mig i kø. Jeg stod bag en ikke-dansker. Han var i hvert fald ikke særlig god til dansk. Han kunne ikke få penge den dag, og så blev han gal. Sagsbehandleren lød også sur, og jeg tænkte, at jeg ikke ville spørge om noget. Men det gjorde jeg alligevel.

Jeg forklarede, hvorfor jeg var kommet, og damen sagde, at jeg kunne få 455 kr. i boligstøtte. Jeg skulle bare lige udfylde en stak papirer. *"Det er svært for mig, for jeg er ordblind,"* forklarede jeg. Hun sagde, at hun gerne ville hjælpe mig. Det var jeg glad for.

I de år var jeg ikke under uddannelse, men på en produktionskole for unge på bistands-hjælp. Det var en mulighed for at finde ud af, hvad man så ville i gang med.

Tosomhed for første gang

En dag blev jeg forelsket med et brag. Jeg mødte en fyr, der fuldstændig slog benene væk under mig. Da vi havde kommet sammen et års tid, købte han et hus, som vi skulle bo i sammen, og jeg var ikke nervøs for, at det skulle gå galt.

Jeg fik arbejde i hans forældres butik som medhjælper. Jeg skulle hjælpe med at sætte frugt ud i butikken og den slags. Det gik rigtig godt i de første halvandet år. Så begyndte vores forhold at gå i stykker, både fordi han og jeg ikke havde det så godt sammen mere, og fordi hans

mor hele tiden rettede på mig. Sådan skal du gøre. Så skal du lave mad til den tid og husk at vaske tøj. Så mange penge skal du hæve, og sådan skal du opføre dig, når du er oppe i byen. Du må ikke ryge på gaden osv.

En dag kom hun på besøg, efter at jeg havde været på arbejde. Jeg var i gang med at lægge tøj på plads. Hun sagde, at jeg skulle lægge tøjet rigtigt. Det var dråben for mig, og der kunne jeg ikke mere. Min verden faldt sammen. Jeg græd og græd og sagde, at jeg ikke ville leve mere, for jeg kunne aldrig gøre noget rigtigt. Jeg var sikker på, at nu skulle jeg på den lukkede afdeling.

Jeg tog med hende hjem og boede der. Hvorfor ved jeg ikke. Jeg kunne ikke sove, for jeg var ked af at miste ham, og over at vi ikke skulle bo sammen mere.

Der gik ca. tre – fire uger, hvor de ikke fortalte mig sandheden. På et tidspunkt ringede min veninde til mig og fortalte, at hun havde set ham i byen om aftenen. Jeg sagde det til hans forældre. De påstod, at det ikke var sandt, men jeg vidste, at de løj. De hjalp mig med at finde en lejlighed. De hjalp mig også med indskud og møbler. Hvorfor ved jeg ikke.

Jeg boede alene i et par år. En god ting var, at jeg i den tid meldte mig som medhjælper hos spejderne. Det var rigtig sjovt at være med igen. Vi tog til Holland på en stor lejr, hvor der var spejdere fra Skotland, England, Sverige, Norge og Frankrig. Der var mange mennesker, og det var rigtig varmt. Vi var der fra søndag til søndag, og det var dejligt, at andre havde behov for min hjælp. Det var nyt for mig, men jeg befandt mig godt med det.

1994: På social- og sundhedsskolen

Forsøg på en uddannelse

I 1994 begyndte jeg på uddannelsen som social- og sundhedshjælper, så jeg fik penge fra SU, 4500 kr. udbetalt. Med en husleje på 2500 kr. var der ikke mange penge at gøre godt med.

Jeg skulle begynde på skolen, da jeg kom hjem fra spejderlejren. Det var svært at følge med. Der var mange fremmedord, som jeg ikke forstod. Jeg havde heldigvis nogle gode klassekammerater, som hjalp mig rigtig godt, men egentlige venner fik jeg ikke. Jeg havde ikke nemt ved at koncentrere mig, og det var svært at være med i gruppearbejdet. Vi skulle alle sammen i praktik for at få en forståelse af alt det, vi havde lært. På skolen fik vi tudet ørerne fulde om, at vi skulle gøre det, borgeren havde behov for. Det gav mig problemer, for jeg gjorde det, vi havde fået besked om på skolen. Altså det, borgeren havde behov for. Engang tog jeg for eksempel ud at handle i stedet for at rede seng og tørre støv af. Det var en borger, der skulle have sit barnebarn på besøg, og som gerne ville kunne tilbyde en sodavand og en kage. Så vi gik rundt om hjørnet og tilbage på 15 min. Jeg nåede at rede seng og vaske op, før jeg skulle til den næste.

Da dagen var omme, blev jeg kaldt ind til en samtale. Jeg fik at vide, at jeg ikke skulle tage med borgerne ud at handle, når der stod på mit skema, at jeg skulle gøre rent. Jeg prøvede at gøre rede for, hvorfor jeg havde handlet, som jeg gjorde, men det hjalp ikke.

Vi kom tilbage til skolen, og alle var frustrerede over, hvor langt der var mellem det, vi fik at vide, og det vi oplevede ude på praktikstederne.

Efter et halvt år kom jeg ud i praktik igen. Det gik helt galt. Jeg blev indkaldt til mange møder med gruppelederen og til sidst også med hendes leder. Jeg fik besked om, at de ikke ville godkende mit praktikophold. Jeg skulle finde mig en anden uddannelse, for jeg havde ikke den rette indstilling, sagde de.

Med det stod det klart, at jeg skulle holde mig fra det boglige og fra hjemmehjælper-faget, men hvad skulle jeg så? Det brugte jeg resten af året til at spekulere på. Jeg tog en dag ad gangen, gik i byen næsten hver weekend og på VUC for at tage 10. klasse. Jeg ville gerne forbedre mine karakterer.

1996: En ny kæreste

En forelskelse og en forlovelse

En aften var jeg i byen sammen med min rigtig gode ven og hans pige. Vi skulle bare have en øl og så hjem igen, men jeg mærkede, at der var en, der kiggede på mig, en meget sød fyr. Jeg så mig omkring, for det kunne ikke være mig, han kiggede på. Jo, min vens pige puffede til mig og sagde, at jeg skulle gå hen til ham og spørge, om vi skulle danse.

Jeg gjorde, som hun sagde, og han ville gerne danse. Han var i byen med tre af sine venner. Senere kom min ven og sagde, at vi ikke kunne komme ind i deres lejlighed. De havde smækket sig ude, og nu ville de køre til hans mormor for at sove. Problemet var bare, at mine nøgler lå i min jakke i deres lejlighed.

Ham, jeg havde mødt, tilbød, at jeg kunne sove på hans sofa. Jeg sagde tak, og da han hørte, at jeg også manglede min cykelnøgle, tilbød han at køre mig på arbejde næste dag. I mellemtiden var min veninde kommet. Hun begyndte at kysse med en af hans venner, og de kom til at sove på sofaen. Jeg måtte sove sammen med min nye ven i hans seng.

Han kørte mig på arbejde næste dag og hentede mig igen. Han inviterede mig hjem den næste aften, og på hans fødselsdag blev vi kærestes. To måneder efter havde vi købt hus, og samme måned blev vi ringforlovet. Det var på min fødselsdag.

Samliv på godt og ondt

Vi havde det godt sammen, og jeg lærte meget af ham. Jeg var glad for, at jeg havde fundet en, som havde styr på sit liv, var pæn i tøjet og havde et godt arbejde med en god løn. Han lærte mig for eksempel, at det var sundt at være jaloux. Man skulle bare ikke lade det gå ud over forholdet ved, at den ene ikke måtte tage nogen steder hen, uden at den anden var med.

På et tidspunkt skulle vi rejse alene til Rhodos i en uge. Først da rejsen var bestilt, fandt jeg ud af, at det ikke bare var os der skulle af sted. En kammerat og to veninder skulle også med. Jeg blev så ked af det, for jeg havde regnet med, at det kun var ham og mig.

Sådan var der flere lignende tilfælde.. Han tog for eksempel til Le Mans hvert år sammen med sin lillebror og en skolekammerat. Jeg ville godt have været med, men nej, det var kun for

mænd. Men på alle de fotos, han havde med hjem, kunne jeg se, at mange mænd havde deres koner og kærester med, selv børn var med. Dengang begyndte det at gå op for mig, at jeg bare var én, han kom hjem til. Vi snakkede ikke rigtigt sammen mere.

Da vi havde boet sammen i lidt mere end fire år, og efter jeg havde haft mange forskellige jobs, fik jeg lov til at starte på en drøm, jeg havde haft i mange år. Jeg begyndte på uddannelsen til væksthusholder, og jeg afsluttede den, da jeg var 30 år.

Mor blev syg

Omkring 2000 kom jeg i kontakt med min mor igen. Hun var syg af kræft. Det var begyndt med, at hun besvime mange gange. Det viste sig, at hun havde en hjernesvulst. Den kunne man ikke fjerne, da det måske kunne skade hende for resten af livet. Lægerne satte hende i kemoterapi. Hun tabte håret og skulle gå med paryk. Hun tog også på i vægt, så man næsten ikke kunne kende hende.

Da hun var færdig med strålebehandlingen, sagde hun, at nu var hun helbredt. Måske ville hun skåne os for bekymringer. Det kan også være, at hun ikke forstod, hvad lægerne sagde til hende. De kunne ikke gøre mere for hende, for hun ville ikke have mere kemo.

“ De kunne ikke gøre mere for hende,
for hun ville ikke have mere kemo.”

På det tidspunkt boede hun alene. Hun var blevet skilt fra min far og havde boet i mange år sammen med sin egen far, der døde i 2003.

Hun blev dårligere og dårligere og holdede på det ene ben. Da vi skulle begrave hendes far, kunne hun ikke huske så godt længere eller tale. Efter et lille års tid, begyndte hun at styrtebløde og besvime igen. Hun var hos lægen. Der blev taget prøver, og nu fandt de ud af, at hun havde kræft i underlivet. På det tidspunkt var hun ca. 53 år.

Hun fik en tid til operation, men hun vidste ikke selv, om hun ville have kræftsvulsten fjernet. Jeg sagde, at jeg gerne ville være hos hende på hospitalet for at støtte hende, mens hun skulle opereres. Jeg gik med ned på operationsgangen, hvor hun blev lagt til at sove. Derefter gik jeg op til hendes stue for at vente på hende. Da jeg sad der, kom jeg til at tænke på, at hun jo aldrig havde været der for mig i hele mit liv. Hun sendte mig væk, da jeg bare var 1 ½ år. Jeg

sad og græd helt alene, for jeg tænkte på, at det jeg gjorde for hende nu, skulle hun have gjort for mig for mange år siden.

Da hun kom op efter operationen, var der en masse tumult, fordi hendes blødning ikke var standset helt. Ingen af hendes andre børn var der. Af hendes fem børn, havde hun i det hele taget kun kontakt med min storebror og mig. Jeg tænkte, at det nok var, fordi de ikke mente, at hun havde været der for dem, da de havde behov for hende.

2004: Mor dør

Plejhjem og død

Efter operationen skulle mor flyttes til et plejhjem. Det ville hun ikke i starten, for så skulle der være nogen til at passe hende og blande sig hele tiden. Der var nu ikke andet at gøre. Da hun blev udskrevet fra sygehuset sad hun i kørestol. Hun kom næsten ikke på benene igen, kun med meget besvær og ved hjælp af et gangstativ. Derfor kunne hun ikke flytte tilbage til sit kolonihavehus med dørtrin og smalle døre. Vi måtte finde nogle af hendes ting i kolonihavehuset og tage dem med til plejhjemmet.

Kommunen visiterede hende til en plads i "De gamles by", men hun var meget utilfreds, da hun flyttede ind. Der boede hun i ca. to måneder, til der blev en plads i Absalonshus, hvor hun så gerne ville bo, fordi hendes bror også boede der. Hun var rigtig glad for at kunne køre eller gå ned til ham, men efter et par måneder slap kræfterne op. Det gik kun en vej.

To af hendes brødre og en søster kom for at sige farvel til hende. Vi sad i samme rum, hvor min mor lå, og de begyndte at snakke om, hvordan vi skulle fordele hendes ting, hvem der skulle have huset osv. På det tidspunkt var hun ikke død, og jeg sagde, at den samtale skulle vi tage på et andet tidspunkt eller et andet sted. Ganske vist var hun ved at dø og kunne måske ikke høre os, men jeg mente, at de godt kunne vise mor den respekt. Hun døde samme aften. Det var i 2004.

Hun skulle begraves, og jeg følte, at det var mig, der skulle tage mig af det, men Absalonshus satte en advokat på. Alle hendes søskende og vi fem børn var med til begravelsen, men der var ikke mange, som græd over at sige farvel til hende. Jeg var nok den, der viste mest, at jeg var ked af det.

Bagefter kørte vi alle sammen ud til min mors storebror til kaffe. Siden dengang har jeg ikke haft kontakt til andre i min familie end min lillesøster.

2004: 30 år

Fest og så slut

Min kæreste og jeg skulle holde min 30 års fødselsdag i et bowlingcenter. Jeg var ikke meget for det, for jeg var ligeglad med at fejre fødselsdag. Jeg gik dog i banken for at få lov til at lave et overtræk på 5000 kr. til festen.

Vores økonomi havde længe været elendig. Hele hans løn gik til de faste udgifter, og så levede vi af min løn som dagpengemodtager. Alligevel kunne vi ikke få det til at løbe rundt.

Til min fødselsdag var faderen fra min tredje plejefamilie med. Han holdt en rigtig flot tale for mig. Han sagde, at han var glad for, at jeg havde fundet en flot og pæn kæreste, og at han ønskede os alt godt fremover.

Dagen efter fødselsdagsfesten var min kæreste ude for at synge i kor. Klokken blev mange, og jeg var ved at blive nervøs for, om der var sket noget. Jeg ringede til ham, men han tog ikke telefonen. Jeg prøvede en gang til, og så blev den taget, men han lød irriteret. Det var dråben for mig. Nu måtte det være slut. Da han kom hjem, begyndte han snakke om, at han havde fået nogle følelser for en anden, og han ville gerne se, hvad det kunne blive til.

Jeg havde vidst i meget lang tid, at der var noget galt. Jeg havde ikke gjort noget ved det, for jeg ville gerne være færdig med min uddannelse. Nu blev vi enige om, at vi godt kunne leve i det samme hus, til jeg var færdig, og til jeg fandt noget at bo i. Vi fik ikke snakket om, hvordan vi skulle ordne det med mad, økonomi og den slags.

*“Jeg havde vidst i meget lang tid,
at der var noget galt.”*

Det gik sådan, at jeg derfor stod og lavede aftensmad uden at vide, om det var til to eller en. Derfor gik der ikke lang tid, før jeg begyndte at lede efter et andet sted at bo. Jeg snakkede med min første plejefar om, hvad jeg skulle gøre. Det gjorde det ikke nemmere, at jeg havde en hund og en kat.

Jeg ringede til ekskæresten for at sige, at han kunne regne med, at huset ville blive tomt. Så

kunne han bo der og passe den kat, der var tilbage, indtil jeg fandt et andet sted at bo.

I den tid gjorde jeg min uddannelse færdig som væksthgartner.

Op- og nedture

I 2003 døde min bedstefar. I 2004 døde plejemoderen fra den tredje plejefamilie, og i november måned det år døde min biologiske mor, og jeg skulle op til eksamen i marts året efter. Samtidig skulle jeg finde et sted at bo. Imens boede min hund hos min første plejefar, der i mellemtiden var blevet gift igen.

Jeg fandt et hus tæt på mine biologiske søskende. Jeg ville bare så langt væk, som det var muligt. Jeg fik også arbejde i et gartneri.

Jeg troede, at jeg kunne falde til ro det nye sted, men jeg savnede min venner, som jeg havde haft gennem mange år. Derfor flyttede jeg tilbage efter to måneder, og der bor jeg den dag i dag.

I nogle år boede jeg alene min hund og mine katte. Jeg elsker dyr og at give den omsorg, dyr har brug for.

I kortere og længere perioder var jeg syg med galdesten, indtil jeg fik fjernet galdeblæren. I det hele taget var det nogle år med mange op- og nedture.

2007 og 2008: En gammel flamme og en god idé

Nyt lys

Midt på året mødte jeg en gammel flamme, som jeg har været vild med, siden jeg så ham første gang. Vi har nu købt et hus på landet, og vi har fået endnu en hund. Vi er på mange områder ens, og vi har fælles interesser. Vi har begge et hidsigt temperament, og vi er gode til at acceptere, at vi kan have dårlige og gode dage. Vi elsker hinanden.

Jeg har haft arbejde som frilandsgartner, men det var ikke nemt for mig at være på arbejdsmarkedet. Jeg havde svært ved at tage imod ordrer fra andre end min chef. Det har givet mig mange op- og nedture, for hvor skulle jeg gøre af den vrede og skyld over ikke at gøre mit arbejde godt nok? Så var det nemmere at stoppe. Jeg bad om at blive sagt op, og så kom jeg på dagpenge. Efter et halvt år blev jeg sygemeldt på grund af fibromyalgi. Nu har jeg besluttet, at jeg vil begynde på uddannelsen som socialrådgiver.

“ Vi elsker hinanden.”

Samvær for anbragte

Jeg har gennem 10 år tænkt på, hvordan jeg kan starte en selvhjælpsgruppe for børn og unge, som er eller har været anbragt uden for hjemmet. Det skal være et sted, hvor de kan være sammen med andre, som er i samme båd. Det kan nemlig være svært at snakke med andre om de tanker og følelser, man har, og at få andre til at forstå dem. Så er det en hjælp at snakke med nogen, som selv har prøvet at være anbragt.

Jeg vidste ikke, hvordan man gør sådan nogle ting. Jeg startede med at tale med min første plejefar, som jeg kalder far. Han mente, at jeg skulle gå på biblioteket for at høre, om jeg kunne låne et rum, hvor vi kunne mødes. Det kunne jeg ikke. Jeg prøvede et andet sted, men der skulle jeg selv betale 100,- kr. hver måned. Nu har jeg fundet et sted, der hedder Frivilligcentret. De har hjulpet mig i gang med gruppen, som jeg kalder Baglandet.

Efterskrift

Følelser kan være noget rod for os, der har været anbragt, men man kan lære at leve med det og tage sine forholdsregler. Man føler, man er anderledes, fordi man er plejebarn eller har været det, men man er et menneske, der har brug for kærlighed, omsorg og opmærksomhed. Får man det ikke, kan det have store konsekvenser senere i livet – indlæringsproblemer, problemer med at udtrykke sig om ens følelser, hvad man kan og ikke kan lide, men også hvad man vil og ikke vil.

Min første plejefamilie var en god familie, fordi jeg følte og troede, at de var mine biologiske forældre.

Den næste familie var et helvede at bo hos. Der skulle jeg hele tiden være på vagt og gøre tingene rigtigt og snakke rigtigt. Alligevel fik jeg at vide, at jeg var dum og et problembarn, som ingen vil have noget at gøre med. De kunne godt forstå, at min rigtige mor ikke ville have mig, og for en pige på otte år gjorde den besked meget ondt. Jeg fik det at vide så mange gange, at jeg troede på det. De sagde også, at jeg var uduelig, og at det var derfor, andre ikke ville snakke med mig. Det gjorde også, at jeg følte mig anderledes, og at jeg ikke var som andre.

Efter et års tid var jeg ikke mig selv mere, jeg kunne ikke gøre noget rigtigt. Min selvtillid kunne ligge på et meget lille sted, og jeg var bange hver dag, for jeg vidste ikke, hvilket ben jeg skulle og måtte stå på.

Hos den tredje familie gik det helt galt de første år. Jeg gjorde alt det, jeg ikke måtte. Jeg tog stoffer og drak meget og gik i samme fodspor som mine biologiske forældre, så jeg ikke kunne passe min skole. Jeg var der kun, når jeg ikke kunne være sammen med mine venner. Efter et par års druk og stoffer var jeg alligevel stadig elsket af min plejefamilie. De lærte mig, at der er nogen, der vil mig det godt her i verden. Lige meget hvad jeg gjorde, elskede de mig alligevel.

Jeg fik en rigtig god veninde, og efter et par år sagde hun, at jeg skulle vælge mellem hende og druk og stoffer. Jeg valgte hende. Hun havde et liv, som jeg drømte om at få. Hun gav mig styrke til at tro på mig selv igen. Det, at jeg valgte hende, reddede mit liv. Jeg ser mange af dem, som jeg var sammen med dengang, og flere af dem er meget længere ude i stofmisbrug nu. Andre er døde.

Mit stop med druk og stoffer betød, at det var nødvendigt, at jeg tog en kold tyrker. Den

uge glemmer jeg aldrig. Jeg har aldrig været så bange og ked af det i hele mit liv. Jeg frygtede, at jeg ville dø, og jeg havde tanker om, at jeg aldrig mere ville kunne fungere normalt. Jeg så de mest mærkelige ting og havde tvangstanker. Rystede over hele kroppen og fik hede- og kuldeture.

Nu er jeg blevet ældre, og nu er jeg bange for at miste de mennesker, som jeg har kær, at miste mine dyr, at miste mig selv, at miste troen på, at de mennesker, som er omkring mig, kan lide mig. Jeg tror, at lige meget hvad man gør her i livet, så vil man altid være bange for noget. En ting, man skal huske på, det er at tro på sig selv. Det må man aldrig glemme.

At kæmpe for at få et normalt liv er svært. Jeg føler ikke, at jeg er et helt menneske i dag, og om jeg bliver det, er der ingen, der ved. Det gør ondt at tænke på det, mine søskende og jeg har været igennem. Der er meget, som kunne have været undgået, hvis de sociale myndigheder havde grebet ind noget før.

Jeg søgte i mange år en mand, der var ældre end mig. Jeg vidste ikke, at det var den faderfigur, jeg har manglet. Efter mange forhold og kamp om at holde på de forhold, fandt jeg ud af, at det var mig, der var noget galt med og ikke dem. Jeg kunne ikke tage stilling til noget selv, ville altid høre deres mening. Det var et meget stort problem i alle de forhold, jeg havde. Jeg fandt mig i mange ting, som jeg ikke finder mig i dag.

At alt det fra ens barndom kan have så stor betydning for ens voksenliv er ikke til at begribe.

Man kan selv gøre noget for at få et bedre liv. Man kan skrive, som jeg gør, og snakke med en psykolog. Måske tænker nogen: *"Hvad kan det hjælpe?"*, men det kan det. Det kan også hjælpe at snakke med nogen, som har oplevet lidt af det samme. Men man skal have sig selv med i det, og man skal mærke godt efter, om man er parat til at snakke om det. Det kan nemlig gøre rigtig ondt, og det kan også gøre det værre. Det er også meget vigtigt, at du har en, du har tillid til. Det skal være en, som kender til, hvad der er sket, en, som kan lytte til dig, når du har brug for at grine og græde.

Lizzettes liv

I denne bog fortæller Lizzette Vestergaard om sit liv som barn og ung i tre plejefamilier. Hun beretter om en barsk opvækst med få sejre og mange nederlag, men også om en nærmest ukuelig vilje til at skabe sig et godt liv på trods af alle odds.

Bogen er i sig selv et flot eksempel på, hvordan Lizzette har vilje til at kæmpe – ikke bare for sig selv, men også for de tusinder af børn og unge, der er udsat for omsorgssvigt og som har brug for, at andre ikke ser den anden vej, men gør noget aktivt for at hjælpe.

Lizzette vil gerne, at læserne får en bedre forståelse for, hvor slemt det er for et barn at være udsat for omsorgssvigt, og hvor meget det betyder senere i livet. Samtidig ønsker hun at sprede håb for plejebørn om, at der også er noget godt til dem, hvis de kæmper for det.

Udgivet med støtte fra
Socialpædagogernes Landsforbund og
Landsforeningen af Opholdssteder, botilbud og
Skolebehandlingstilbud (LOS)

ISBN 978-87-89992-79-2